

отъ днеска разбере мъглата
 като благотворно нѣщо,
 а не катъ вѣтроветъ,
 що всѣко цвѣте
 съ лудо остървление
 подхвъргатъ на движение.
 И милитъ на цѣлий свѣтъ създания,
 за да спася отъ гибель и страдания,
 решавамъ
 и оставамъ
 и нѣма отъ земята да се дигна,
 а все по-горни въвъ небето области ще стигна.
 Но още не изрекла нашата мъглица
 своята хвалбица,
 и отъ близката гора
 съ ура
 я връхлетъ единъ Горнянецъ тънъкъ
 и звѣнъкъ.
 Държи мъглата, вѣтърътъ напина,
 откачи я на попа отъ комина,
 а тя за кръста църковинъ
 се крепи.
 Ала и вѣтърътъ не спи.
 Залющна на дѣда Хаджия трънливата
 и крива
 слива,
 зашиба и издра ѝ цѣлата гърбина,
 и мъглата отслабна, изтънѣ, изтънѣ
 и презъ глава отмина.

Йорданъ Ковачевъ.